

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „ „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 4 MAART.

Men schrijft uit Gent :

De laatste dag van den carnaval is alhier gekenmerkt geweest door een groot schandaal.

Met toelating van *Mijnheer den Burgemeester* heeft er een soort van kavalade uitgereden, in welke de Paus en de katholieke godsdienst beschimpt geworden zijn. Op eenen wagen zat, onder andere, een kerel gekleed met ik weet niet welk kostuum, houdende in de linkerhand het namaaksel van eenen keik en eenen H. Hostie daarboven, terwijl hij met de andere hand het geven der benedictie nabootste....

De burgerij was door die laffe, gemeine daad verontwaardigd, niet zoo zeer tegen de ongelukkigen, die voor wat centen het schandaal pleegden, maar tegen hen, die verordeningen uitvaardigen, waarbij zulke schimperiën verboden worden, en die ze nogtans laten gebeuren! De politie, die onbekwaam is te Gent eenen dief aan te houden (waarvoor agenten van Londen, Brussel en Antwerpen naar Gent moeten komen), de politie liet die schandvertooning ongestoord haren gang gaan!

De katholieken van Gent weten, dat zij van de stadshuismannen niets anders dan zulke laagheden hebben te verwachten, maar zij wisten niet, dat de Staat onrechtstreeks in die beleediging aan hun geloof moest gemengd zijn. Inderdaad, niet alleen de paarden, die de wagens doortrokken, behoorden tot het leger, maar ook de voerders waren soldaten van onze bezetting; twee van deze laatsten hebben wij op de Koormarkt tot het volk hooren klagen: « Tot zulke smeertapperijen worden wij gedwongen! »

Wij nemen echter aan, dat de militaire overheid door de inrichters van den stoet bedrogen is geworden, en te goeder trouw mannen en paarden daarvoor heeft geleend. Maar dit voorbeeld zij niet vergeten voor het toekomstige! Het is reeds genoeg, dat de « regentie » van Gent de godsdienstige overtuiging onzer bevolking laat beschimpen — het gouvernement moet daartoe de hand niet leenen!

STADS- EN PROVINCIE NIEUWS.

Zijn benoemd :

Te Niel bij Assche : Schepen, M. F. Baeten in vervanging van M. P.-J. Baeten, ontslaggever.

Te Neerpelt : Burgemeester, M. J. Boons in vervanging van M. J. Moonen, overleden; schepen, M. F. Juten in vervanging van M. Boons, voornoomd.

Te Neeroeteren : Schepen, M. J.-L. Thys in vervanging van M. G. Drees, overleden.

In de gemeente Dilsen is wederom eene groote misdaad gebeurd. De genaamde Jacobs, jacht-opzichter, had in een herberg een dispuut gehad met zekeren N. Paumen, doch alles was zonder slagen afgelopen. Jacobs was naar zijne woning teruggekeerd en hij ging zich met zijn huisgezin aan tafel zetten, toen eensklaps Paumen binnen trad en op nieuw begon Jacobs verwijtingen te doen Jacobs wapende zich met zijn jachtgeweer, hij legde aan op Paumen doch het schot ging niet af. Daarna bracht hij aan Paumen verscheidene slagen toe met de kolf van het geweer. Paumen bleef op de plaats dood. Het gerecht heeft zich dadelijk naar Dilsen begeven. De moordenaar is in hechtenis genomen.

Binnenland.

OVERSTROOMINGEN. — Langs alle kanten komen weer tijdingen toe over de overstromingen. Zou de plaag nog eens herbeginnen?

Het water in den bassijn van Gent is sedert eergisteren nogmaals gerezen en niet minder dan 8 centimeters. De Lei, te Deinze, is 19 centimeters geklommen. Vele meerschoren rond onze stad staan op nieuw onder water. De hemel beware ons voor eene tweede overstroming!

In de omstreken van Oudenaarde, Doornik, Charleroi, Namen, Luik, enz., klimmen de waters nog aanhoudend, en treden de rivieren buiten hare oevers.

Berichten uit Holland, Frankrijk, Engeland en Duitsland melden ons, dat de waters der rivieren in deze verschillende streken insgelijks aanzienlijk zijn aangegroeid en met eene overstroming dreigen.

Buitenlandsch nieuws.

Duitschland.

De *Zeitung für Lotharingen* bericht, dat de regeling der grenzen tusschen Frankrijk en het nieuwe rijkland, thans is afgelopen. De grenzen tusschen Frankrijk en het nieuwe rijkland hebben eene lengte van 506 kilometers of 68 duitsche mijlen, vormende tevens de grenzen tusschen 103 duitsche en 114 fransche gemeenten. In het algemeen mag worden gezegd, dat de gemeentegrenzen zijn aangenomen als de rijksgrenzen; slechts een paar malen is daarvan op belangrijke wijze afgeweken en wel eens bij Ballon d'Alsace en Avricourt, bij welke gelegenheid een groote weg en een spoorweg geheel aan Frankrijk zijn toegewezen; verder zijn Raon-sur-Plaine en Raon-les-Laux afgegaan aan Frankrijk, dewijl die beide plaatsen aan de fransche zijde der waterscheiding zijn gelegen, niettegenstaande zij oorspronkelijk bij het rijkland waren gevoegd. Daarentegen zullen de groote staatsbosschen, welke in die streek zijn gelegen, aan Duitschland blijven. Over die gansche lengte zullen worden gesteld 4200 groote en 1200 kleine grensstenen, welke dooreengekomen op 25 fr. komen. De hiervoor gevorderde uitgaaf bedraagt 137,500 fr.

Spanje.

DE WITTE VLAG.

Generaal Dorregaray van het hoofd van zijne kompanjen, onderstuit door *cabecilla* Oñe, die uit Biscaye terugkeert aan de spits van 2500 man, gaat Pampeluna belegeren.

Een officier van den staf heeft verzekerd, dat er geen gouvernementstroepen meer in Navarra zijn en dat, indien de Carlisten kanons bezaten, de belegering van Pampeluna met volle zekerheid kon ondernomen worden.

In de geheele provincie maakt men gebruik van paspoorten, in naam van koning Carlos VII afgegeven en geteekend A. Dorregaray. De douanediensden worden door Carlisten waargenomen, en uitgezonderd te Pampeluna wappert de witte vlag over geheel Navarra.

LOS MOZZOS.

In de nacht tusschen dinsdag en woensdag zag men op de bergtoppen der distrikten Tolosa en San Sebastiana, overgroote vuren branden.

Dit zijn teekens welke de carlistische bevoerders gebruiken, om op verren afstand met elkander te korresponderen. Dit teken nu was het verhaal, dat den strijd tegen generaal Pavia rond Tolosa, zonder uitslag was gebleven, daar de bevelhebber naar Madrid was geroepen om daar het bevel over het garnizoen te nemen en dat hij door een ander generaal vervangen was.

Navarra en Guipuzcoa zijn geheel in de macht der Carlisten, alleen hiervan uitgezonderd eenige steden. Langs alle zijden stroomen er vrijwillig aangeworven verdedigers voor de belangen van don Carlos toe.

De wervers voor het carlistische leger vinden ook in deze streken de meeste rekruten (*mazzos*) voor hunne rangen. Niet langer dan drie dagen geleden verlieten 67 werklieden uit de mijnen van Bidassoa hun werk, om dienst te nemen onder de vaandels van don Carlos.

Ziehier eene depeche uit den Londen Times, waarin de toestand van Madrid in korte woorden duidelijk beschreven wordt. De welgestelde families verlaten in alle haast Madrid. De straten worden door gewapende groepen doorloopen, die zich onder voorwendsel der handhaving van de orde, aan alle buitensporigheden overgeven. De winkels en magazijnen zijn gesloten en de deuren der huizen worden niet opgedaan dan om levensmiddelen en dagbladen binnen te krijgen. Daarentegen zit de heele bevolking voor de vensters, hetwelk aan de stad een niet heel levendig maar zonderling uitzicht geeft.

Don Amedeus, dus schrijft een correspondent van de *Daily-News* uit Lisabon, leeft in Portugal als een lid van het Engelsch Parlement. Hij is een groot liefhebber van paardrijden. Sedert hij Madrid verliet, jaagde hij veel en maakte verschillende uitstapjes te paard. Hij is geen groot voorstander van hofleesten. Carnavalslawijf en officiële diners vallen niet in zijn smaak; zelfs heeft hij zich niet eenmaal in zijne loek in den schouwburg vertoond. De notabiliteiten van Lisabon worden door hem zeer beleefd ontvangen. Aan de gevolmachtigde ministers die zich bij hem aandienen, deede hij overhooren mede, welke redenen hem hadden bewogen om kroon en scepter neer te leggen. Deze diplomaten werden zonderling getroffen door het vrij ruw en

alles behalve vleidend oordeel, dat Amedeus over beroemde en gekroonde stervelingen, fransche en spaansche royalisten en koninklijke personen veldde.

Onder zijne papieren bevinden zich duplicaten van politie rapporten, brieven, onderschepte depechen, aanklachten, bekentenissen van partijgangers, moordenaars, enz., eene collectie om een uitgerei tuk op schandalen, te doen waterdanden. Don Amedeus — of de hertog van Aosta, zooals hij verlangd genoemd te worden — ontkent dat Victor-Emmanuel of Bismarck hem bewogen hebben afstand van den troon te doen. Maanden geleden was het plan bij hem opgekomen, maar hij deelde het aan niemand mede. Toen de koningin bevallen was, achtte hij de gelegenheid te gunstig om aan zijn voornemen gevolg voor goed te geven, zonder huiselijke onaangenaamheden in het leven te roepen, dan dat hij haar ongebruikt zou laten voorbijgaan. Alle aarzeling hield op, nadat hij de kapitaal-rekening van de koningin had nagezien. Maria-Victoria bracht een kapitaal ten huwelijk mede, dat geraamd werd op een miljoen franken per jaar; later werd dit nog vermeerderd met de goederen van hare moeder, prinses della Cisterna.

Het koningschap heeft dit kapitaal aanzienlijk doen verminderen; de civiele lijst (gesteld al dat zij geregeld werd betaald) was volstrekt niet geveerdigd aan de behoeften van eene koninklijke hofhouding.

Veel geld werd bovendien besteed voor het omkopen van Carlisten en andere intriganten en tot dekking van militaire expedities in het gebergte. Het uitstapje van den koning naar de Baskische provincien kostte ook veel geld. Het nazien van de kapitaal-rekening bracht Don Amedeus tot de treurige ervaring dat, als hij nog een paar jaren koning van Spanje bleef, 't einde een bankroet zou wezen. Hij evenaarde als financieel genie geenszins Isabella, Christina, en den hertog Montpensier, die Spanje met prachtige fortuinen verlieten. Eene andere beweegreden was, dat er op het leven van hem en zijne vrouw aanzienlijke kapitalen verzekerd waren; — en die levens liepen gevaar. Noch de koning, noch de koningin verliet ooit het paleis zonder afscheid van hunne kinderen te nemen als ware 't een afscheid voor 't laatst.

ZEEERAMP. — 92 DOODEN.

Uit Cadix wordt gemeld, dat de Spaansche brik *Tres Marias*, kapitein Valle, met eene volle lading, in botsing is geweest met de *Calas*, een Fransche stoomer. De *Calas*, kapitein Coillet kwam van Reunion, met eene lading suiker voor orders. De *Marias* is gezonken. Er waren 105 passagiers en 15 mannen scheepsvolks aan boord; 92 zijn verdrinken. De 29 overlevenden zijn te Cadix aangekomen, alsook de Fransche stoomer, die in de Engelsche telegrammen wordt opgegeven eene bark te zijn.

Pauselijke Staten.

Volgens oud gebruik heeft de H. Vader al de predikanten van de vastensermooien ten gehoor ontvangen, en eenige aanwakkeringen gegeven. De aanspraak eindigt met deze woorden :

« Ik zeg aan de predikanten des volks : gij ook beijvert u altijd om aan het volk den eerbied voor de heilige wet Gods in te printen; moedigt uwe toehoorders aan en wensch hun geluk dat er hier zelfs te Rome nog zoovele menschen zijn die zich aan het heil der zielen, aan de verkwikking der armen toewijden en die trachten de tranen der weduwen af te droogen. Spreek hun moed in en zeg hun, dat God het van het hoogste des hemels gadeslaat, en dat hij hun de engelen bewaarders zal afzenden om hen in de deugd, in de gelatenheid, en de christene kloekmoedigheid te bewaren.

« Ik zeg nog aan de pastoors dat zij geduld zouden hebben met hunne parochianen; 't is daar een gewichtig punt; indien gij te allen tijde geduld genoeg hebt, is het bijzonderlijk met deze omstandigheid. Dat iedereen zijnen plicht doe, en aan de anderen door raad en daad de verduldigheid predike. Laat ons hopen. Indien de engelen ons niet komen helpen, dan zal God zich toch zijne oneidige barmhartigheid herinneren en ons zegenen, opdat wij welhaast de uitwerksels zijner goddelijke ontferming moge aanschouwen.

« Ik zeg u, geliefde zonen, in het zintuig van het woord, opdat gij met kracht en vrijmoedigheid het woord Gods moogt verkondigen. Maar ik zeg u bijzonderlijk in uwen geest en in uw hart, opdat gij beoefenen moogt wat gij predikt. Zegt dat de Paus iedereen zegenen en voor iedereen bidt. Als bijzondere persoon is hij zulks niet waardig, maar als Stadhouder Gods verhef hij de stem, en in die bodanigheid wordt hij soms door den Heer aangehoord. Zegt dat die zegening iedereen moet aanmoedigen. Dat God ook de stad Rome zegene en ze bevrijde van de

schrikkelijke rampen die haar bedreigen. Ja, hopen wij dat God ze zal bevrijden. »

Zwitserland.

Alweer een ander slachtoffer voor de Zwitsersche kerkvervolgers ! Nauwelijks is Mgr Mermillod verbannen en Mgr Lachat afgezet, of Mgr Greith, de bisschop van St-Gallen, is aan de beurt, om hetzelfde lot te deelen. Mgr Greith wordt namelijk aangerand, omdat hij eenen vastebrief heeft uitgevaardigd, waarvoor de regering het *placet* had geweigerd, als wordende daarin het dogma der onfeilbaarheid erkend.

Men twijfelt niet of ook deze bisschop zal weldra veroordeeld, afgezet en verbannen zijn. Het gansche Zwitsersche episcopaat zal dien weg moeten gaan, en ook de overige geestelijkheid zal haar aandeel van de vervolging ruimschoots ontvangen; want schoon en bemiddeld is het te zien, hoe de geestelijken zich alom trouw aan de zijde der vervolverde bisschoppen scharen.

Zeventig — en niet 53, zooals de officieuze telegraaf beweert — pastoors van het kanton Solothurn hebben in een krachtig adres aan den Staatsraad hunne onverdeelde goedkeuring aan Mgr Lachat betuigd en tegen diens afzetting ge-protesteerd. Zij verklaarden de besluiten der zoogenaamde diocesaan-conferentie voor nul en van geener waarde, en verzekerden dat zij er zich niet aan zullen onderwerpen, dewijl zij dan niet alleen hunne trouw aan hunne bisschop zouden breken, maar ook het katholieke volk, de Kerk zelf, zouden verraden, en zich zelven inderdaad xcommuniceeren.

Evenals Mgr Lachat, roepen zij ook met nadruk uit : « Hever den dood dan de schande ! » Zij zullen misdien Mgr Lachat als hunnen wettigen bisschop blijven erkennen, en het officieel verkeer geenszins met hem afbreken.

Om consequent te zijn, zal de regering dus spoedig tot de pastoorverkiezing moeten overgaan. In de gemeente Ollen hebben de zoogezegde katholieken reeds hun kandidaat (!) gesteld; namelijk den te Grefeld verblijfhoudende döllingeriaanschen pastoor Herz, dien zij tevens gaarne tot bisschop zouden benoemd zien.

De katholieke demonstraties volgen elkander onafgebroken in het kanton Geneve. In antwoord hierop, zegt de *Patrie* van Parijs, begunstigt de Groote Raad de manifestatiën der *liberals* katholieken, die waarschijnlijk zoo genoemd worden omdat zij noch katholieken noch liberaal zijn.

Er is te Geneve eene maatschappij van liberale katholieken opgericht. Die maatschappij, welke geene 300 leden telt, heeft eene protestatie gestemd tegen de manifestatie van Harnex, welke zij met den naam van anti-nationaal bestempelde.

Deze zoogezegde katholieken hadden den heer en mevrouw Luysen uitgenoodigd om naar Geneve te komen en er eenige conferentiën te geven.

De gewezen pater Hyacinthe zal de waardige predikant dezer nieuwe kerk zijn. Als gehuwd priester en weggelopen monnik, vertegenwoordigt hij op dubbele wijze de geloofsverzakking en den opstand tegen het kerkelijk gezag.

De beweging strekt zich uit tot over geheel Zwitserland. De raad van het kanton St-Gallen heeft de kantonale milite gemobiliseerd. Het kanton Solothurn gaat die vorige navolgen. Mgr Greith, bisschop van St-Gallen, zal, zooals Mgr Lachat en Mgr Mermillod, vervolgd worden, om eene vastenbid te hebben uitgegeven, waarin hij de onfeilbaarheid van den Paus erkend.

Het kantonale bestuur heeft de vergunning geweigerd om die bil openbaar te maken.

Amerika.

Een oude heer is in Amerika overleden, die, volgens het schijnt, het recht eische om op den troon van Engeland te klimmen. Zijn naam was William Rysam-Gracie. Hij overleed den 2 februari te New-York, in den ouderdom van 71 jaar. Gedurende 50 jaren geloofde hij de afstamming te zijn van de groote koninklijke huizen van Stuart en Sobieski, en eene menigte verstandige lieden te New-York en in Europa geloofden aan zijne rechten op den troon van Engeland.

De heer Gracie gaf zich den titel van Willem V van Engeland. Sedert jaren had hij onder zijn oorkussen eene oude verroeste pistool en een groot mes liggen, waarmede hij beweerdde zijn leven te zullen verdedigen, tegen geheel het engelsch leger. Dikwijls sprak hij van de mogelijkheid om troepen naar Londen te zenden, ten einde zich meester te maken van den Toren met de juweelen van de kroon. Als hij dronken was leende hij geld, dat hij niet noodig had. Het stoffelijk overschot van Willem V rust op het kerkhof van Wooltawn.